

РЕШЕНИЕ

№ 1544

гр. ***, 26.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ в публично заседание на седемнадесети ноември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател:	Анелия Цанова
Членове:	Христо Лазаров Николай Метанов

като разглежда докладваното от Христо Лазаров Въззивно търговско дело № 20201001002366 по описа за 2020 година

Производството е по реда на глава двадесета – въззивно обжалване от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от ответника – Софийски университет “Св. Климент Охридски”, чрез гл. юр. П. срещу решение № 3845/30.06.2020г., по гр.д. N 5557/2018г. по описа на Софийски градски съд, гр.о., I-14 състав, в частта, с която са отхвърлен осъдителните иски на ищеца – ЕТ „Агро-Индустриал-Б. П.“ за сумата от 24 149,15 лева, представляваща вземане за наем от „Старс ресторантс“ ЕООД и „Ес ди ай груп“ ООД за периода 20.06.2012г.-30.09.2012г., с която Софийски университет “Св. Климент Охридски” неоснователно се е обогатил, като погасен поради извършено прихващане за сума в размер на 50 000 лева, представляваща обезщетение за ползване за периода от 20.09.2011г. до 20.11.2011г.

Въззивникът/ответникът - Софийски университет “Св. Климент Охридски” /СУ/ обосновава правния си интерес от обжалване на решението с необходимостта да установи, че вземането на ищеца не съществувало и с оглед възможността да реализира вземането, с което е извършено прихващане в размер на 50 000 лева. Счита, че това се налагало поради липсата на решение по ТД № 2/2020г. на ОСГТК на ВКС. На следващо място счита, че първоинстанционният съд неправилно е отхвърлил възражението за недопустимост на иска, защото плащането на наем от третите лица на СУ е извършено четири години преди приключване на производството по т.д. 180/2016г. по описа на САС. Счита, че първоинстанционният съд неправилно е приел за основателен предявения иск по чл. 59 ЗЗД

за неоснователно обогатяване. Излага твърдения, че с писмо изх. № 72-00-283/08.06.2012г., бил прекратен договора с ищеца, който бил поканен да освободи имота в срок до 30.06.2012г. След тази дата имало сключени споразумения между СУ и „Старс ресторант“ ЕООД, и „Ес ди ай груп“ ООД, поради което събраните суми са правомерно получени от собственика на имота. Моли въззивния съд да отхвърли предявения иск по чл. 59 ЗЗД, поради несъществуването на вземането на ищеца, а не поради извършено прихващане с вземането на ответника. Не претендира разноски за въззивното производство.

Въззиваемият по жалбата на ответника/ищецът – Б. А. П., ЕГН *****, действа като ЕТ „Агро-Индустриал-Б. П.“, ЕИК *** е подал в срок писмен отговор на въззивна жалба. Излага подробни доводи по всяко едно от твърденията на ответника. Моли въззивния съд да отхвърли въззивната жалба на ответника като неоснователна. Не претендира разноски.

Постъпила е въззивна жалба и от ищеца - Б. А. П., ЕГН *****, действащ като Е „Агро-Индустриал-Б. П.“, ЕИК *** срещу решение № 3845/30.06.2020г., по гр.д. N 5557/2018г. по описа на Софийски градски съд, гр.о., I-14 състав, в частта, с която са отхвърлени исковете срещу Софийски университет “Св. Климент Охридски” за главница в размер на 24 149,15 лев и за мораторна лихва в размер на 7 244,75 лева, поради извършеното прихващане и е осъден да заплати на ответника разноски в размер на 400 лева.

Въззиваемият по жалбата на ищеца/ответникът – Софийски университет “Св. Климент Охридски” е подал в срок писмен отговор на въззивната жалба, чрез юр. П.. Излага подробни доводи по всяко едно от твърденията на ищеца. Моли въззивния съд да отхвърли въззивната жалба на ищеца като неоснователна и да потвърди първоинстанционното решение, обжалваната от ищеца част. Не претендира разноски.

Като необжалвано решението е влязло в сила, в частта, с която е отхвърлен искът за обезщетение за забавено изпълнение за сумата над 7 244,75 до предявения размер от 7 800 лева, на основание чл. 296, т. 2, пр. първо ГПК.

Софийският апелативен съд като взе предвид оплакванията в жалбите, доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна, следното:

Въззивните жалби са подадени в законния срок от надлежни страни, против подлежащо на въззивно обжалване решение на градския съд, поради което са процесуално допустими и подлежат на разглеждане по същество.

Ответникът има правен интерес да обжалва решение, с което е отхвърлен иска на ищеца, поради уважаването на предявеното в условията на евентуалност възражение за прихващане в размер на 50 000 лева.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд след служебно извършена проверка на обжалваното решение установи, че същото е валидно, но недопустимо в обжалваната част.

Неправилно първоинстанционният съд приел, че надлежен ищец е ЕТ „Агро-Индустриал-Б. П.“, ЕИК ***, което съгласно разпоредбата на чл. 59 ТЗ е наименованието на фирмата на физическото лице Б. А. П., ЕГН *****. С образуването на производството по отношение на фирмата на физическото лице, ищец по делото е физическото лице, който е единственият възможен, правоспособен и дееспособен правен субект. В този смисъл е и трайно установената и непротиворечива практика на ВКС, че физическото лице и регистрирания от него едноличен търговец е едно и също физическо лице, което има търговско качество, и не представляват различни правни субекти: решение № 1012, по дело № 1853/1994г. на ВКС, V г.о, решение № 478 по дело № 1399/1993г. на ВКС, V г.о., определение № 389 по ч.гр.д. № 269/1996г. на ВКС, V г.о, решение № 855 по гр.д. № 123/2003г. на ВКС, II г.о., определение № 3709 по ч.гр.д. № 1654/2008г. на ВКС, V г.о., решение № 437 по гр.д. № 70/2011г. на ВКС, III г.о., решение № 80 по т.д. № 287/2011г. на ВКС, I т.о. и много други.

Предмет на делото е субсидиарният иск за неоснователно обогатяване от Б. А. П. срещу СУ, който получил за притежавания от него недвижим имот, наем от трети лица в общ размер на 24 149,15 лева и за периода от 20.06.2012г. до 03.12.2012г., които трети лица имали договор за наем и с ищеца.

Видно от влязло в сила съдебно решение № 971 от 12.05.2016г., по т.д. № 180/2016год., по описа на САС, 11 състав, се установява, че ЕТ „Агро-Индустриал-Б. П.“, ЕИК *** е осъден да заплати на Софийски университет “Св. Климент Охридски” сумата от 50 000 лева, обезщетение за ползване на недвижим имот, находящ се в град ***, ул „****“ № 4 – *** № 25. Видно от мотивите на това решение се установява, че пресъдената главница е за периода от 21.06.2012г. до 03.09.2012г. Периодът на исковата претенция за неоснователно обогатяване съвпада с периода на пресъденото обезщетение за ползване. Следователно, основаниято за плащане на това обезщетение, периодът за който се дължи и неговият размер са установени със сила на пресъдено нещо.

Ищецът се домогва да пререша правен спор, който е разрешен с влязло в сила решение на съда, че вземането на СУ за обезщетение за ползване в размер на 50 000 лева и за периода от 21.06.2012г. до 03.09.2012г., можело да доведе до неоснователното обогатяване на ответника, респективно до неоснователното обедняване на ищеца, поради плащането от трети лица на наем в размер на 24 149,15 лева за периода от 20.06.2012г. до 03.09.2012г.

Според правната доктрина е недопустим иск за неоснователно обогатяване със сумата получена въз основа на решението, докато същото е в сила – Българско гражданско процесуално право, Сталев. Ж., Обективни предели на силата на пресъдено нещо, от пето до десето издание включително. В този смисъл е и цитираната в учебника съдебна практика на ВС решение 582-68-III и решение 192-77-I. По същите съображения и на още по-голямо

основание е недопустим иск по чл. 59 3ЗД за сумите, който ответникът можел да получи по влязлото в сила осъдително решение и вече получените от него суми за наем от трети лица за същия период.

По делото е безспорно установено и страните не спорят, че плащането на наем от трети лица на СУ е извършено четири години преди приключване на производството по т.д. 180/2016г. по описа на САС. Ако ищецът счита, че не дължи пълния размер на обезщетението за ползване, поради вече извършено плащане на суми за наем от трети лица на собственика на имота, вместо на наемодателя, следваше да направи тези възражения своевременно. Това са правопогасяващи възражения за факти, които са настъпили преди приключването на устните състезания във въззивното производство по горепосоченото дело и също са преклудирани от силата на пресъдено нещо. Единствено в хипотеза, при която се твърди, че това представляват новооткрити факти и обстоятелства, би бил допустим извънредният способ за защита срещу формираната сила на пресъдено нещо, но реда за това е чл. 303 и сл. ГПК.

Само за пълнота на изложението следва да се отбележи, че ищецът неправилно смесва облигационните си права по договорите за наем с трети лица, с правата и задълженията, които има по прекратения договор за наем със Софийския университет. Ако ищецът счита, че има валидно правоотношение по договори за наем с трети лица за същия имот на СУ, той би имал вземане именно от тези трети лица, а не от ответника в настоящото производство, дори последният неправомерно да е получил процесните суми, по аргумент от разпоредбата на чл. 234, ал. 3 3ЗД.

Поради недопустимостта на иска за главница е недопустим и акцесорният иск за сумата от 7 244,75 лева, представляваща обезщетение за забава върху претендираната главница за периода от 01.07.2014г. до 01.07.2017г. Следователно решението е недопустимо в обжалваната част, поради което следва да се обезсили от въззивния съд, на основание чл. 270, ал. 3, пр. първо ГПК.

Въззивникът/ответникът – СУ не претендира разноски за въззивното производство и такива не следва да му се присъждат.

Мотивиран така, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 3845/30.06.2020г., по гр.д. N 5557/2018г. по описа на Софийски градски съд, гр.о., I-14 състав, в частта, с която е отхвърлен иска на ЕТ „Агрос Индустриал-Б. П.“ срещу Софийски университет “Св. Климент Охридски” за сумата с 24 149,15 лева, представляваща неоснователно обогатяване по чл. 59 3ЗД с вземане за наем с „Старс ресторантс“ ЕООД и „Ес ди ай груп“ ООД за периода 20.06.2012г.-30.09.2012г., като

погасен поради извършено прихващане за сума в размер на 50 000 лева, представляващ обезщетение за ползване за периода от 20.09.2011г. до 20.11.2011г. и за сумата 7 244,75 лева, представляваща обезщетение за забава върху претендираната главница от 24 149,15 лева и за периода от 01.07.2014г. до 01.07.2017г.

ПРЕКРАТЯВА производството по иска на Б. А. П., ЕГН *****, с фирма Е „Агро-Индустриал-Б. П.“, ЕИК *** и седалище в гр. ***, р-н ***, ул. „****“, № 30 срещу Софийски университет “Св. Климент Охридски”, Булстат *** и с адрес бул. „****“ № 15 за сумата от 24 149,15 лева, представляваща неоснователно обогатяване по чл. 59 ЗЗД с вземан за наем от „Старс ресторантс“ ЕООД и „Ес ди ай груп“ ООД за периода 20.06.2012г. 30.09.2012г. и за сумата 7 244,75 лева, представляваща обезщетение за забава върху претендираната главница от 24 149,15 лева и за периода от 01.07.2014г. до 01.07.2017г.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС, в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____